



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. S.**, zastoupena Mgr. Katarínou Janiskovou, advokátkou se sídlem Purkyňova 648/125, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, **za účasti:** I) Mgr. D. T., II) M. V., III) CETIN a.s. (dříve Česká telekomunikační infrastruktura a.s.), se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, IV) T. L., V) město Turnov, se sídlem Antonína Dvořáka 335, Turnov, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 2. 2021, č. j. 30 A 86/2019-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Městský úřad Turnov (stavební úřad) rozhodnutím ze dne 9. 10. 2018, č. j. SU/18/5136/HEM, vydal na základě žádosti osob zúčastněných na řízení I) a II) podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, stavební povolení na stavbu „*Novostavba domu s rehabilitací Turnov, Tázlerova ul.*“, umístěnou na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v k. ú. Turnov. Stavební povolení navazovalo na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 4. 2018, č. j. SU 18/1024/HOI, o umístění stavby „*Novostavba domu s rehabilitací, včetně stavby zahradního altánu, bazénu, akumulární nádrže o objemu 10 m³, parkovacích stání, oplocení délky 4,0 m a 8,5 m, zpevněné pochůzí a pojízdné plochy*“ na uvedených pozemcích. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 7. 2018, č. j. KÚLK 63856/2018, zamítl a rozhodnutí o umístění stavby potvrdil. Zmiňované stavební povolení ze dne 9. 10. 2018, č. j. SU/18/5136/HEM, naopak žalovaný k odvolání žalobkyně svým rozhodnutím ze dne 1. 2. 2019, č. j. KÚLK 8875/2019, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Stavební úřad oznámením ze dne 22. 2. 2019, č. j. SU/19/973/HEM, účastníky uvědomil o pokračování stavebního řízení a stanovil, že ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto oznámení mohou účastníci řízení uplatnit své námitky a dotčené orgány svá stanoviska. Námitky dne 13. 3. 2019 uplatnila žalobkyně.

[2] Následně stavební úřad rozhodnutím ze dne 13. 3. 2019, č. j. SU/19/1412/HEM, opětovně předmětnou stavbu povolil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně opět odvolání, které žalovaný nyní posuzovaným rozhodnutím ze dne 24. 7. 2019, č. j. KÚLK 55384/2019, zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[3] Žalobkyně následně podala proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 15. 2. 2021, č. j. 30 A 86/2019-69, zamítl. Krajský soud se předně zabýval spornou otázkou, kdy bylo žalobkyni doručeno oznámení o pokračování stavebního řízení, přičemž v této souvislosti odkázal na doručenkou k písemnosti zaslané žalobkyni, na které je uvedeno číslo jednací předmětného dokumentu a to, že žalobkyně zásilku převzala dne 2. 3. 2019. Co se týče žalobkyni doložené informace o zásilce PR204352745CZ (správně má být RR204352745CZ – pozn. NSS), která jí měla být vydána dne 4. 3. 2019 na pobočce pošty, není zřejmé, o jakou zásilku se jedná. Na základě doručenky dospěl již žalovaný k závěru, že námitky žalobkyně vznesené v průběhu stavebního řízení a zopakované v odvolání byly podány v rozporu s § 112 odst. 2 stavebního zákona, tedy opožděně, neboť žalobkyně námitky stavebnímu úřadu zaslala až dne 13. 3. 2019, byť byla poučena o důsledcích nedodržení koncentrační lhůty.

[4] Krajský soud dále s odkazem na § 114 stavebního zákona konstatoval, že žalovaný nemohl přihlížet ani k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení,

pokračování

přičemž námitky žalobkyně byly ve své podstatě vypořádány již ve výše zmiňovaném územním rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný se navíc námitkami žalobkyně v obecné rovině i tak zabýval. Dle krajského soudu také nemohou již jednou vypořádané námitky představovat překážku pro vydání stavebního povolení, přičemž žalobkyně se dle něj opakovaně snaží vyvrátit závěry územního řízení.

[5] Krajský soud dále konkrétně poukázal na to, že pokud jde o námitky týkající se požadavků žalobkyně na provedení geologického a hydrogeologického průzkumu, žalovaný odkázal na závěr územního rozhodnutí, kde je řešena otázka zakládání stavby, charakteru zemního podloží a zasypání sklepa s tím, že demolici původní stavby vyřešil stavební úřad v samostatném řízení, přičemž sklepní prostory měly být odstraněny, zasypány štěrkem a podloží zhutněno. Dešťová voda a zajištění jejího odtoku tak, aby neohrožovala nemovitost ve vlastnictví žalobkyně, jsou pak řešeny zcela konkrétně v podmínce č. 7 územního rozhodnutí. Ke statickému posudku z roku 2014, na který žalobkyně odkazovala, plyne závěr, že po demolici objektu č. p. 256 (původní stavba na místě, kde měla být realizována povolená stavba) nedošlo k poškození stavby ve vlastnictví žalobkyně a u stávajících statických poruch nedošlo v průběhu prací k jejich rozvoji.

[6] Žalobkyní opakovaně namítaná potřeba provedení geologického a hydrogeologického průzkumu byla řešena již v územním řízení s tím, že byla hodnocena i dokumentace k tomuto řízení zpracovaná autorizovaným projektantem činným ve výstavbě, ze které rovněž tato potřeba neplyne. Nic na tom nemůže změnit ani dokument doložený žalobkyní, označený jako „*Hydrogeologické posouzení poškození nemovitosti č. p. 225*“ (správně má být, jak poznamenal krajský soud, č. p. 255), jenž byl zpracován na objednávku žalobkyně, neboť posudek vyznívá spíše jako doporučení, jak nakládat s nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyní zdůrazňovaná odbornost zpracovatele není pro vypracování projektové dokumentace k předmětné stavbě zapotřebí, neboť nejde o případ nakládání s povrchovými ani podzemními vodami nad rámec běžné činnosti. Projektová dokumentace pamatuje rovněž na geologickou situaci v daném území a předpokládá zajištění geologického dozoru nad prováděním stavby.

[7] K dalším námitkám krajský soud odkázal na jejich vypořádání žalovaným, přičemž dodal, že na zachování užívání práva odpovídajícího věcnému břemeni chůze a jízdy, které zatěžuje pozemek parc. č. XC ve prospěch pozemku žalobkyně, pamatují územní rozhodnutí i stavební povolení. V nich stanovené podmínky zajistí žalobkyni nerušený přístup k její nemovitosti. Předmětem projektové dokumentace není dopravní napojení nemovitosti žalobkyně, neboť nesouvisí s realizací povolené stavby. Krajský soud poukázal rovněž na argumentaci žalovaného, dle níž dopad realizace stavby nebude v rozporu s právními předpisy, resp. nebude překračovat jimi stanovené limity, přičemž případná negativa dopadají i na jiné obyvatele a osoby pohybující se v dané lokalitě, nikoli toliko na majitele sousedních pozemků. Ve prospěch žalobkyně v této souvislosti vyznívá podmínka č. 26 územního rozhodnutí. K předmětné stavbě bylo navíc zpracováno souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje ze dne 26. 3. 2018, č. j. KHSLB 03561/2018, které nestanovilo žádné podmínky pro realizaci stavby, a to s ohledem na obsah dokumentace ke stavbě.

[8] Ani ostatní žalobní námitky neshledal krajský soud důvodnými.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[9] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Předně shledala vadu řízení před krajským soudem v tom, že krajský soud vydal rozhodnutí bez nařízení jednání, aniž by pro to existoval důvod dle § 76 odst. 1 s. ř. s. nebo by bylo možné postupovat dle § 51 s. ř. s. V posuzované věci totiž bylo dle stěžovatelky třeba provést dokazování. Stěžovatelka v žalobě namítala, že námitky, které ve stavebním řízení podala, jsou včasné a doložila k žalobě výpis z webových stránek České pošty a kopii obálky téže zásilky dokládající doručení zásilky od Městského úřadu Turnov dne 4. 3. 2019. Krajský soud tak pochybil, když ve věci nenařídil jednání a nedal tak stěžovateli možnost vyjádřit se k doručence a namítat její obsahovou nesprávnost, co se týče data na ní uvedeného či podpisu, a nesprávně vyhodnotil ji doložené listiny. Stěžovatelka je tak přesvědčena, že i přesto, že vyslovila svůj souhlas s rozhodnutím bez jednání, krajský soud měl jednání nařídit.

[10] Uvedená otázka je pro posuzovanou věc dle stěžovatelky podstatná, neboť námitky stěžovatelky byly podány včas a tudíž měly být správními orgány řádně vypořádány. To se dle stěžovatelky nestalo. Většina námitek byla vyřešena odkazem na závěry územního rozhodnutí. Dle stěžovatelky se přitom žádná z námitek nevztahuje k územnímu řízení, proto k nim mělo být přihlédnuto ve stavebním řízení.

[11] Konkrétně pak stěžovatelka namítá nedostatek hydrogeologického posouzení v projektové dokumentaci a nedostatek posouzení vlivu stavby na okolní nemovitosti, což jsou náležitosti projektové dokumentace pro stavební povolení dle přílohy 12 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. Dále také stěžovatelka namítá absenci geologického průzkumu, přičemž geologický posudek měl být zpracován jako vodítko pro zakládání stavby, neboť i u stavby stěžovatelky dochází k trhlinám. Tyto námitky nebyly řešeny ani krajským soudem, který v rozsudku neaplikoval ani jedno zákonné ustanovení a pouze odkazoval na projektovou dokumentaci a rozhodnutí správních orgánů.

[12] Byla vypořádána toliko námitka kolize věcného břemene zřízeného ve prospěch pozemku stěžovatelky s celkovým řešením provádění stavby, avšak dle stěžovatelky nesprávně. Nelze totiž souhlasit s tvrzením žalovaného, dle něhož se jedná o omezení pouze na dobu provádění stavby, tj. na dva roky a takové omezení není nepřiměřené místním poměrům. Provádění stavby s nemožností průjezdu nelze podle stěžovatelky považovat za ničím nerušené užívání.

[13] Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Argumentaci stěžovatelky vztahující se k nenařízení jednání krajským soudem považuje žalovaný za hraničící se zneužitím práva, neboť stěžovatelka výslovně souhlasila s rozhodnutím ve věci bez jednání. Z doručky založené ve správním spisu zcela jasně

pokračování

plyne, že si stěžovatelka oznámení o pokračování stavebního řízení převzala dne 2. 3. 2019. To, že jí podpis na doručence nepatří, tvrdí stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti, přičemž důkazní břemeno leží na ní. V této souvislosti je pak nepodstatné, jakou písemnost odeslanou Městským úřadem Turnov si stěžovatelka převzala dne 4. 3. 2019. Ostatní námitky stěžovatelky byly dle žalovaného opakovaně vypořádány v rozhodnutích správních orgánů i v rozsudku krajského soudu, proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily. Pouze město Turnov odkázalo na svá stanoviska uplatněná v předešlých řízeních.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatelka předně namítá, že došlo k vadě řízení před krajským soudem spočívající v tom, že krajský soud rozhodoval bez nařízení jednání, aniž by k tomu byly splněny podmínky, neboť bylo nezbytné provést dokazování.

[19] Nejvyšší správní soud k této námitce připomíná, že krajský soud je oprávněn o žalobě věcně rozhodnout bez nařízení jednání např. právě za situace, kdy takový postup ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníci navrhnou nebo s ním vysloví souhlas. Bez jednání rozhoduje soud (bez ohledu na to, zda s tím účastníci souhlasí, či nikoliv) i v případech uvedených v § 76 s. ř. s. Je třeba zdůraznit, že i když účastníci řízení souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, avšak krajský soud dospěje k závěru, že je v řízení třeba provádět dokazování, je povinen jednání nařídit, neboť dle § 77 odst. 1 s. ř. s. soud dokazování provádí při jednání.

[20] V posuzované věci krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s., přičemž stěžovatelka s tímto postupem výslovně souhlasila. Stěžovatelka však v žalobě namítala, že žalovaný nesprávně označil její námitky podané ve stavebním řízení za opožděné, když vycházel z doručky založené ve spisu, ze které plyne, že jí bylo oznámení o pokračování v řízení ze dne 22. 2. 2019, č. j. SU/19/973/HEM, kterým jí byla stanovena desetidenní lhůta k podání námitek, doručeno dne 2. 3. 2019. Lhůta tak dle žalovaného uplynula dne 12. 3. 2019, přičemž stěžovatelka doručila správnímu orgánu I. stupně námitky až dne 13. 3. 2019. Stěžovatelka však tvrdí, že jí byla zmíněná písemnost doručena až dne 4. 3. 2019 a na podporu tohoto tvrzení k žalobě přiložila kopii výpisu o historii doručení zásilky a kopii obálky téže

zásilky, podle nichž jim zásilka RR204352745CZ, odeslaná Městským úřadem Turnov, byla doručena právě dne 4. 3. 2019. Krajský soud uvedené listiny k důkazu neprovedl, neboť vycházel z doručenký založené ve spise, na níž je uveden stěžovatelčin podpis, datum převzetí doručované zásilky dne 2. 3. 2019 a jednoznačně z ní dle krajského soudu vyplynulo, že se tato doručenka vztahuje k oznámení o pokračování v řízení, neboť je na ní uvedeno příslušné číslo jednací této písemnosti. Z listin, které stěžovatelka k žalobě přiložila, dle krajského soudu naopak vůbec neplyne, o jakou zásilku se jedná. Krajský soud tedy jednoznačně uzavřel, že námitky stěžovatelky doručené stavebnímu úřadu dne 13. 3. 2019 byly opožděné.

[21] Nejvyšší správní soud považuje takový závěr krajského soudu za předčasný. Byť skutečně není zřejmé, zda Městský úřad Turnov stěžovatelce dne 4. 3. 2019 nedoručil nějakou jinou zásilku, není ani vyloučeno, že se jednalo právě o posuzované oznámení stavebního úřadu. Předloženými listinami se tak stěžovatelce podařilo vyvolat dostatečné pochybnosti o správnosti data (2. 3. 2019) uvedeného na posuzované doručence, a to tím spíše za situace, kdy tato doručenka založená ve spisu obsahuje rovněž razítko s podpisem pracovnice pošty, kde je uvedeno rovněž datum 4. 3. 2019. Jistěže mohla pošta odeslat doručenku zpět stavebnímu úřadu až dva dny po té, co zásilku předala stěžovatelce, nicméně vzhledem k listinám, které stěžovatelka navrhla k důkazu, nebylo možné dojít k závěru o doručení oznámení stěžovatelce dne 2. 3. 2019 a tedy o opožděnosti jejích námitek, aniž by krajský soud k dané otázce doplnil dokazování. Konkrétně, vedle provedení důkazu uvedenými listinami, si měl krajský soud k doručování sporné zásilky vyžádat vyjádření pošty. Za účelem provedení tohoto dokazování by pak skutečně bylo nezbytné nařídit ve věci jednání.

[22] Nejvyšší správní soud je však přesvědčen o tom, že otázkou včasnosti námitek uplatněných stěžovatelkou ve stavebním řízení se krajský soud vůbec nemusel zabývat (a tedy ani provádět k této otázce dokazování a za tím účelem nařizovat jednání), a tudíž uvedený nesprávný (nedostatečně podložený) závěr krajského soudu o opožděnosti těchto námitek nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí. Veškeré stěžovatelkou uplatněné námitky totiž v první řadě vypořádal správní orgán I. stupně, aniž by je vůbec označil za opožděné. Obdobně pak postupoval i žalovaný, který sice tyto námitky považoval za opožděné, nicméně (byť s odkazem na § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolací orgán přezkoumává soulad odvoláním napadeného rozhodnutí s právními předpisy i nad rámec odvolacích námitek) i přesto řádně vypořádal uvedené námitky stěžovatelky, včetně toho, jak byly tyto námitky stěžovatelkou převzaty právě do jejího odvolání. Nejvyšší správní soud přitom nesouhlasí s krajským soudem, že by žalovaný vypořádal tyto námitky pouze v obecné rovině, naopak Nejvyšší správní soud považuje toto vypořádání z hlediska odvolacího přezkumu prováděného žalovaným za zcela dostatečné.

[23] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že stěžovatelka byla účastnicí stavebního řízení podle § 109 písm. d) a e) stavebního zákona, neboť jako vlastník sousedního (panujícího) pozemku má k jednomu z pozemků, na kterých měla být stavba prováděna, právo odpovídající věcnému břemenu a zároveň je právě vlastníkem sousedního pozemku, včetně stavby na něm. Dle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud „je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo

pokračování

právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě“. Stěžovatelka proto mohla ve stavebním řízení uplatňovat pouze takové námitky, které se vztahují k jejímu právu odpovídajícímu věcnému břemenu chůze a jízdy vymezenému na části pozemku parc. č. XC a k jejímu vlastnickému právu k pozemku parc. č. XD sousedícímu s pozemkem parc. č. XC, na kterém měla být předmětná stavba realizována.

[24] Co se týče námitky, dle níž žalovaný a následně ani krajský soud zcela jasně nevymezili, jaké námitky bylo třeba s ohledem na § 114 odst. 2 stavebního zákona uplatnit již v územním řízení, je třeba konstatovat, že opět není zřejmé, jak by se vůbec tato otázka měla projevit v hmotněprávním postavení stěžovatelky za situace, kdy veškeré její námitky byly vypořádány. Žalovaný i krajský soud totiž vedle toho, že u některých námitkách poukázali na to, že již byly tyto otázky řešeny v územním řízení, vždy i nad rámec tohoto konstatování danou námitku alespoň stručně zhodnotili. Nejvyšší správní soud přitom nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom ohledu, že by veškeré námitky, které uplatnila ve stavebním řízení, náležely svým charakterem právě do řízení stavebního, a nikoliv do územního řízení (k tomu viz dále).

[25] Nejvyšší správní soud tedy opětovně zdůrazňuje, že veškeré námitky vznesené stěžovatelkou byly ve stavebním řízení vypořádány. Stěžovatelce nelze dát za pravdu ani v tom, že by správní orgán I. stupně (stavební úřad) vypořádal fakticky jiné námitky, než které stěžovatelka skutečně uplatnila. Námitky vznesené stěžovatelkou totiž stavební úřad posoudil správně právě z hlediska toho, jak by mohlo být namítanými nedostatky dotčeno vlastnické právo stěžovatelky, případně právo odpovídající věcnému břemenu.

[26] K tvrzenému nedostatku hydrogeologického posouzení z hlediska řešení likvidace dešťových vod stavební úřad správně konstatoval, že se jedná o námitku, která měla být uplatněna v územním řízení, nicméně i přesto i v tomto případě doplnil, že se provedenou stavbou výrazně nezmění odtokové poměry na stěžovatelčině pozemku, přičemž dešťová voda ze střech a zpevněných ploch dané stavby bude soustředěna do podzemní nádrže o objemu 10 m³, dešťová voda z předmětné stavby tak bude průběžně využívána a stavba tak nevytvoří zvodněnou hráz, která by ovlivnila zasakování vody na stěžovatelčině pozemku. Žalovaný k uvedenému ještě dodal, že pokud v územním řízení nebylo shledáno, že je ve stavebním řízení nutné dokládat hydrogeologický posudek, pak takový posudek skutečně nemusel být zpracován. Ve stavebním řízení se proto k této otázce již není třeba vracet. Žalovaný rovněž zdůraznil, že ohrožení práv stěžovatelky v souvislosti s dešťovou vodou je nulové, neboť terén mezi domem stěžovatelky a povolovanou stavbou je mírně svažité, a srážková voda tak bude stékat směrem od domu stěžovatelky.

[27] Co se týče zcela obecné kasační námitky, dle níž nebyly dostatečně posouzeny vlivy stavby na okolní pozemky, stavební úřad ji vypořádal tak, že při provádění stavby nedojde k nadměrnému hluku, navíc se jedná pouze o přechodné zvýšení hluku. V dané lokalitě je trvalý hluk způsoben běžnými jevy vyskytujícími se v centru města. K budoucímu provozu stavby a pro nově navržené parkovací plochy byla vypracována rozptylová a hluková studie, ze které vyplynulo, že obytná zástavba nebude nadměrně zatěžována hlukem z provozu vzniklého rehabilitačního centra. Žalovaný k tomu navíc dodal, že územním i stavebním rozhodnutím bylo stanoveno, že provádění stavby musí být

v souladu s právními předpisy. Již z povahy věci nemohla být stavba rodinného domu s rehabilitačním centrem v centru města nepřiměřená místním poměrům.

[28] K namítané absenci geologického průzkumu, který dle stěžovatelky měl být obstarán jako vodítka pro zakládání stavby, stavební úřad konstatoval, že z projektové dokumentace je zřejmé, že po odstranění stropních konstrukcí sklepů, jejich zavezení a zhutnění zásypu bude stavba založena na základových pásech. Jejich základová spára musí v celém obvodu dosahovat do stejné geologické vrstvy. Vzdálenost mezi novou stavbou a domem stěžovatelky navíc je 7 m. Žalovaný tuto argumentaci rozvedl tak, že otázka zakládání stavby má dvě roviny, přičemž v první řadě se jedná o samotné založení nové stavby, k čemuž není stěžovatelka oprávněna vznášet námitky. Co se týče druhé roviny, tedy dopadu zakládání stavby (a s tím spojených zemních prací) na dům stěžovatelky, projektant, který za správně řešení stavby odpovídá, uvedl, že tím nebude stěžovatelčin dům ovlivněn, přičemž při provádění stavby měla být přítomna odborná osoba odpovědná za vedení stavby, čímž měla být zajištěna potřebná úroveň bezpečnosti. Krajský soud k této otázce dále doplnil, že z projektové dokumentace, konkrétně části D. 1. 1 Architektonicko-stavební řešení, technická zpráva, bodu d) plyne, že geologický průzkum proveden nebyl, nicméně při provádění zemních prací měl být zajištěn geologický dozor.

[29] Jak již bylo konstatováno, Nejvyšší správní soud považuje vypořádání zmíněných, pouze obecně formulovaných námitek za dostatečné. Pokud jde o rovněž namítané porušování práva stěžovatelky odpovídajícího věcnému břemenu, z rozhodnutí o umístění stavby (viz podmínka č. 24 a odůvodnění na str. 17) i ze stavebního povolení (viz podmínka č. 6) jednoznačně plyne, že již v dokumentaci k rozhodnutí o umístění stavby bylo věcné břemeno chůze a jízdy zřízené ve prospěch pozemku stěžovatelky zakresleno a nesmělo být umístěním stavby nijak dotčeno, přičemž tato plocha měla zůstat volná i v průběhu realizace dané stavby tak, aby byl umožněn přístup a příjezd na pozemek stěžovatelky. Zda tomu tak v průběhu stavby skutečně bylo, je již otázkou jinou, tedy otázkou, zda byla stavba prováděna v souladu se stavebním povolením. Tato otázka se však netýká předmětu nynějšího řízení, tedy zákonnosti samotného stavebního povolení.

IV.

Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[31] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti vychází z § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, měl by tedy vůči neúspěšné stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. V řízení o kasační stížnosti však žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud jejich náhradu nepřiznal. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jim vznikly jakékoli náklady.

Poučení:

pokračování

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. dubna 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu